

РЕШЕНИЕ

№ 1093

гр. София, 11.03.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 26.11.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Весела Павлова

Полина Якимова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на
прокурора Георгиев, като разгледа дело номер **6134** по описа за **2010** година
докладвано от съдия Наталия Ангелова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс
(АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и
наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Държавна агенция „Държавен резерв и
военновременни запаси” срещу решение 18.05.2010 г. по н.а.х.д. № 1002/2010 г. по
описа на С районен съд, Наказателно отделение, 11 състав.

Касаторът твърди, че обжалваното решение е неправилно като постановено в
нарушение на материалния закон и при съществени нарушения на процесуалните
правила – отменителни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК вр. чл. 63 от
ЗАНН. Поддържа, че дружеството не е изпълнило задължението, установено в чл. 4, ал.
1 от Закона за задължителните запаси на нефтопродукти, като е подало неточна
информация в справката - декларация за месец юли 2009 г. относно осъществените
вътрешно-общностни придобивания (ВОП) на газ пропан – бутан. Моли съда да отмени
решението и да постанови друго, с което да бъде потвърдено наказателното
постановление.

Ответната страна – „К. Е.”, чрез изпълнителния директор К. С И. изразява подробно
становище за неоснователност на касационната жалба.

Представителят на С градска прокуратура счита, че жалбата е неоснователна.

Административен съд С. град, IV касационен състав, като обсъди доводите на страните

и извърши преценка на валидността, допустимостта и правилността на обжалваното решение, намира следното:

Касационната жалба е подадена в 14-дневния срок по чл. 211, ал. 2 от АПК от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

С обжалваното решение по н.а.х.д. № 1002/2010 г. по описа на С районен съд, Наказателно отделение, 11 състав е отменено наказателно постановление № 9027 от 28.12.2009 г. на председателя на Държавна агенция „Държавен резерв и военновременни запаси”, с което на „К. Е.” е наложена имуществена санкция в размер на 1000 лева за това, че е подало неточна информация в справка декларация № 6478 от 17.08.2009 г. относно количеството на пропан бутан придобит чрез ВОП – нарушение на чл. 4, ал.1 от ЗЗЗНН.

Съдът е развил съображения за допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в това, че наказателното постановление представлява неистински документ по смисъла на чл. 93, т. 6 от НК, тъй като не е подписано от председателя на ДА „Д.”, посочен като негов издател, а от друго лице, без да са посочени неговите имена и заемана длъжност. Едновременно с това съдът е приел, че дружеството е нарушило нормата на чл. 4, ал. 1 от ЗЗЗНН, но извършеното деяние разкрива белезите на маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН.

В рамките на касационното производство съдът обсъжда само посочените в жалбата пороци на решението, както и с оглед императивната разпоредба на чл. 218, ал. 2 от АПК касационната инстанция следи служебно за валидността и допустимостта на обжалваното решение и съответствието с материалния закон.

Обжалваното решение е валидно и допустимо, като същото е постановено при правилно прилагане на материалния закон.

Установената от СРС фактическа обстановка се подкрепя от събраните по делото доказателства. Налице е задълбочена преценка на събраните по делото доказателства, като изводът на съда за незаконосъобразност на обжалваното наказателно постановление е формулиран при правилно приложение на материалния закон.

Касационната инстанция не споделя доводите на С районен съд за опорочаване на наказателното постановление в степен, че същото представлява неистински документ по смисъла на чл. 93, т. 6 от Наказателния кодекс. Установява се, че обжалваното наказателно постановление не е издадено от Станимир Пеев – председател на ДА „Д.”, а от заместник председателя на ДА „Д.”, като са представени заповед № ЧР – 14-2-64 от 21.12.2009 г. на председателя на ДА „Д.” за оправомощаване и заповед № о – 1763 от 18.12.2009 г. за ползване на неплатен отпуск за период от 10 дни, считано от 28.12.2009 г. От приетите по делото доказателства е видно, че е налице заместване на титуляра, като в тези случаи предвид необходимостта от непрекъснато функциониране на административния орган, по силата на изрична писмена заповед, отсъстващият титуляр нарежда заместването му от друго, подчинено нему лице и за определения период заместващият изпълнява правомощията на замествания в пълен обем, като върши това от името на замествания орган (Тълкувателно решение № 2 от 22.04.2004 г. на ОС на съдиите на Върховния административен съд). Следователно, доколкото наказателното постановление е издадено от изрично оправомощено от председателя на Държавната агенция лице въз основа на издадена заповед за заместване и при категорични доказателства за отсъствието на титуляра за периода 28.12.2009 г. – 12.01.2010 г., се налага обоснования извод, че наказателното постановление е издадено от орган, разполагащ с материална компетентност.

По отношение на приложението на материалния закон касационната инстанция възприема съображенията на С районен съд за приложението на чл. 28 от ЗАНН. Цитираната разпоредба дава възможност на административно-наказващия орган при наличие на маловажен случай на административно нарушение да не наложи наказание, като предупреди устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Съгласно Тълкувателно решение № 1/2007 г. на ОСНК на Върховния касационен съд преценката за маловажност на случая подлежи на съдебен контрол, като в неговия обхват се включва и проверката за законосъобразност на преценката по чл. 28 от ЗАНН. Когато съдът констатира че предпоставките на чл. 28 ЗАНН са налице, но наказващият орган не го е приложил, това е основание за отмяна на наказателното постановление поради издаването му в противоречие със закона. В тази връзка законосъобразно С районен съд е мотивирал изводите си на базата на Тълкувателно решение № 1/2007 г. на ОСНК на Върховния касационен съд, което на основание чл. 130, ал. 2 от Закона за съдебната власт е задължително за органите на съдебната и изпълнителната власт. Видно от установените факти и събраните доказателства извършеното нарушение не разкрива висока степен на обществена опасност, доколкото «К. Е.» не е извършило действие, насочено към укриване на действителното количество пропан – бутан, предмет на ВОП за м.07.2009 г. Дружеството е подало изискуемата информация по чл. 4 от ЗЗЗНН, което обстоятелство не се оспорва от административно-наказващия орган. В справка-декларация вх. № 6478 от 17.08.2009 г. на ред 5 са декларирани 2 834, 850 лева тона пропан – бутан, като общо количество нефтопродукти от извършени ВОП за м.07.2009 г. Това количество фигурира в описите на «К. Е.», предоставени на ДА «Д.» с писмо вх. № 7217 от 07.10.2009 г.

Административно-наказателната отговорност на дружеството е реализирана за това, че от общото декларирано количество нефтопродукти – ВОП за м.07.2009 г. – 282,850 тона газ пропан-бутан (244,10 тона газ пропан- бутан с ПАД № 202799 от 29.07.2009 г. и 28,750 тона газ пропан-бута с ПАД № 202800 от 29.07.2009 г.) е трябвало да бъдат включени в следващата справка-декларация за м.август 2009 г., тъй като са пристигнали на 01.08.2009 г. в склада на търговеца.

При тези факти правилно СРС е приел, че нарушението на чл. 4, ал. 1 от ЗЗЗНН следва да бъде квалифицирано като маловажен случай, доколкото процесното количество газ пропан - бутан е декларирано от дружеството през месец юли 2009 г. и предварителното им деклариране не е довело до настъпване на определени вредоносни последици. Налице е минимално разминаване във времето между декларираното количество газ пропан -бутан за м.юли 2009 г. и реалното пристигане на гореописаното количество в склада на търговеца – 01.08.2009 г., което от своя страна не може да обоснове същата степен на обществена опасност както типичната за този вид нарушения.

Неоснователно е твърдението на касатора, че дружеството е възпрепятствало на ДА «ДР ВВЗ» като орган на власт да изпълни функциите си при упражняване на контрол върху нивата на запасите, които трябва да се поддържат от задължените лица. Не е налице и нарушение на Директива 2006/67 на Съвета относно налагането на задължение на държавите – членки да поддържат минимални запаси от суров петрол и/или петролни продукти. Разпоредбите на Директивата са транспонирани в националното законодателство чрез нормите на ЗЗЗНН съгласно § 1 а от ДР на закона, като разпоредбите на ЗЗЗНН са ясно формулирани и конкретни предписания в

изпълнение на задължението по чл. 8 от Директивата, съгласно което държавите – членки предприемат всички необходими разпоредби и вземат всички необходими мерки за гарантиране контрола и надзора на запасите.

РЕШИ:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: